

Kun en tåbe frygter ikke den demografiske dynamik og de ændringer, Sveriges måske kommende statsminister bifalder. Dynamiske demografiske analyser, intelligensforskningen og adfærdsgenetikken viser samstemmende, at hendes åbne indvandrerideologi formentlig på langt sigt vil reducere Sverige til en tredjerangsnation. Derfor må Danmark lave en omvendt "Mona Sahlin".

KRONIK DEN 15. SEPTEMBER 2010

Vi må ikke blive som Sverige

HELMUTH NYBORG
professor emer.
dr. phil.
Hørning

Sverige går til valg på søndag, og bølgene går højt – dog ikke i indvandrerspørgsmål. Socialdemokraternes leder og måske kommende statsminister, Mona Sahlin, nævner blot i forbifarten faren for, at Sverige kommer til at ligne Danmark med sin stramme indvandrerpolitik og krav til indvandreren. Hun foretrækker et åbent, multikulturelt samfund med fri indvandring. Eventuelle problemer kan løses via efteruddannelse, og så skal svenskerne i øvrigt til at nedtone utidsvarme svenske traditioner.

Fjollede midsommerfester hører ikke hjemme i et moderne multikulturelt samfund, mener Sahlin. Hendes parti stiller sig yderst kritisk over for Sverigedemokraterne; et parti, der på uanstændig vis vil begrænse indvandringen.

Hvad betyder Mona Sahlins politiske visioner for Sverige? Moderne forskning giver et forstemmende klart svar: Dynamiske demografiske analyser, intelligensforskningen, og adfærdsgenetikken viser samstemmende, at hendes åbne indvandrerideologi formentlig på langt sigt vil reducere Sverige til en tredjerangsnation.

Det, der først vækker ængstelse, er den meget skæve svenske subfertilitet. Svenskerne får alt for få børn. Det kan Sahlin ikke gøres ansvarlig for, men langtidsprojektioner antyder, at etniske svenskere vil komme i mindretal i eget land lidt efter midten af århundredet – selv uden yderligere indvandring. Her kommer så Sahlin på banen med ønsket om yderligere indvandring. Flere af indvandrergrupperne har nemlig høj fertilitet.

Svensk undertal ses allerede i flere byer, men det er umuligt præcist at sige nøjagtigt, hvornår det sker på landsplan. Dette skyldes, at Statistiska Centralbyråen i Sverige tæller naturaliserede indvandrere og deres børn med som svenske

statsborgere. Denne legalt korrekte opgørelse er biologisk vildledende, idet den kunstigt puster etnisk svensk fertilitet op og undervurderer indvandrernes fertilitet.

Hvad værre er, europæiske og amerikanske intelligensundersøgelser viser, at det især er højtuddannede kvinder, der får få eller ingen børn, hvorimod dårligt uddannede kvinder får flere end de 2,1 børn, der skal til for at reproducere sig selv i næste generation.

Antallet af kvalificerede svenske kvinder vil derfor falde generation for generation, og det er i sig selv et alvorligt problem.

Næste springende punkt er Sahlins antagelse om, at efteruddannelse transformerer uddannede indvandrere til produktive borgere. Hendes indvandrerpolitiske program falder til jorden, hvis det ikke er tilfældet!

Omfattende adfærdsgenetiske og udviklingspsykologiske undersøgelser af ligheder mellem beslægtede og ikke-beslægtede familiemedlemmer (forældre-børn, børn indbyrdes, en- og toæggede tvillinger, der er vokset op sammen eller adskilt, og adoptivbørn, hvis IQ og uddannelse sammenlignes med biologiske og fosterforældre) viser samstemmende, at indlærings primære forudsætning, intelligens, er omkring 80 pct. arvelig og ikke kan påvirkes synderligt af opdragelse og uddannelse.

Intelligens er et af de mest stabile adfærdstræk, vi kan måle hen over livsforløbet – og hen over generationer. Andre undersøgelser viser, at immigrantgrupper bevarer deres gennemsnitlige IQ i mange generationer efter udvandring, stort set upåvirket af deres nye (bedre eller dårligere) miljø.

Den legaliserede naturalisering af immigranter og deres efterkommere maskerer delvist disse forhold, som har afgørende betydning for en vellykket integration i Sverige, som vi skal se om lidt.

Men først skal et par vigtige forhold afklares. Præsentation af eksisterende etniske intelligensforskelle leder ofte til beskyldninger om racisme og fordomme, men mo-

derne IQ-tests er farveblinde.

Forskningen viser, at ordentligt standardiserede test ikke "straffer" bestemte grupper. Dertil kommer, at lav IQ er et problem i alle samfund, uanset hudfarve, kultur eller religion. Problemet bliver dog mere iøjnefaldende i samfund med stor social mobilitet, og hvor uddannelse og erhverv hierarkiserer sig selv efter arvelig IQ, end i et kastesamfund. Komplekse jobs kræver høj IQ, der er en mangelvare. Med lav IQ vil visse indvandrergrupper komme til at konkurrere med uddannede svenskere om de stadig færre ufaglærte jobs.

Har vi ikke mange forskellige intelligenser? Jo, men kun én af dem er virkelig interessant – generel intelligens, estimeret ved den såkaldte g-faktorscore.

Dette estimat udviser større arvelighed og har større stabilitet over et helt liv end mere specialiserede mål. Generel intelligens målt for skolegang forudsiger faktisk med stor præcision uddannelseslængde, erhvervsstatus og indkomst senere i livet, hvor mere specialiserede mål teknisk set har lavere reliabilitet og validitet.

Adfærdsgenetiske undersøgelser viser, at Sahlins antagelse om, at indvandrere fra de mange forskellige lande kan efteruddannes og integreres i et moderne svensk industri- og velfærdssamfund, er både forenklet og misvisende.

Det viser sig nemlig, at indvandrere fra visse østasiatiske lande møder op med en gennemsnitlig IQ på 105, og at de således har et bedre gennemsnitligt uddannelsespotentialt end svenskere med IQ 98. Dem er der ikke mange uddannelsesproblemer med.

Indvandrere fra det øvrige Europa har groft sagt IQ 98 i snit, og de møder da heller ikke uoverstigelige problemer med uddannelse og integration i Sverige.

Indvandrere fra Mellemøsten, Sydamerika og fra Syd- og Sydøstasien har i snit IQ 86, og det giver skole- og erhvervsproblemer for mange i Sverige.

Immigranter fra Afrika syd for Sahara har et IQ-gennemsnit på omkring 70. Vi ser, at de betrag-

tes som gruppe løber ind i alvorlige problemer med at få en kvalificerende uddannelse i alle de lande, de hidtil er udvandret til, og at de, ganske som svenskere med samme lave IQ, løber stor risiko for at ende på permanent overførselsindkomst.

Det skal noteres, at indvandrergruppernes gennemsnitlige IQ dækker over en betydelig spredning. Derfor vil der selv i de laveste IQ-grupper være nogle få individer med høj IQ, og de må forventes at klare sig lige så godt som høj-IQ svenskere.

Det mest betænkelige ved Sahlins socialdemokratiske parti- og indvandrerprogram har dog at gøre med Sveriges økonomiske fremtid. En række globale storskalaundersøgelser viser nemlig, at et lands gennemsnitlige IQ forudsiger ret præcist samme nations bruttonationalprodukt, dens personspecifikke produktivitet og dens økonomiske vækstrate, noget tidens økonomiske teorier ikke kan tilbyde.

Det virkelig alvorlige problem for Sahlins åbne samfundsmodel er den fri indvandring fra lav-IQ lande. Det vil uvægerligt sænke det svenske IQ-gennemsnit og dermed forringe Sveriges produktivitet og internationale konkurrenceevne. Det burde forurolige både nuværende og kommende statsledere, at demokrati ikke er uforeneligt med et gennemsnitligt nationalt IQ på under 90.

Det burde vække bekymring, at norsk og dansk IQ falder i øjeblikket. Det burde rejse nakkehårene, at hvis Sahlins politiske indvandrerprogram sejrer efter Rigsdagsvalget den 19. september, vil vi se et fald i Sveriges gennemsnitlige IQ, der vil accelerere eksponentielt.

Det ultimative skrækscenario er dog, at den forestående nedtur synes at omfatte hele Europa, hvor IQ-gennemsnittet vil falde som funktion af skævt subfertilitet og betydelig indvandring fra lav-IQ lande.

Europa, De Forenede Nationer, og menneskerettighedsorganisationerne spiller højt spil med deres funktion af skævt subfertilitet og betydelig indvandring fra lav-IQ lande. Europa, De Forenede Nationer, og menneskerettighedsorganisationerne spiller højt spil med deres funktion af skævt subfertilitet og betydelig indvandring fra lav-IQ lande. Europa, De Forenede Nationer, og menneskerettighedsorganisationerne spiller højt spil med deres funktion af skævt subfertilitet og betydelig indvandring fra lav-IQ lande.

På det mere jordnære plan må det anbefales, at statsministerkandidat Mona Sahlins nylige udtalelse om, at »Sverige må ikke blive som Danmark«, snarest omformuleres til: »Danmark må ikke blive som Sverige, fordi ingen sand tilhænger af frie demokratiske velfærdssamfund bør handle kontrafaktuelt ideologisk og derigennem sætte kommende generationers tilværelse på spill.«

Studieværtens sprøde stemme bevæger sig ud i æteren:

»Godaften, og velkommen til det nye selvstændige P2 og debatprogrammet »Klask til Kulturen«. I studiet har vi besøg af Pia Kjærsgaard, der er medlem af Repræsentantskabet for Statens Kunstråd og således en af de helt store skikkelser i dansk kulturliv, og Pia Kjærsgaard, fortæl os, hvad sker der i Statens Kunstråd netop nu?«

Pia Kjærsgaard rømmer sig:

»Oh, ja, jo, nu kommer det unægtelig bug på mig, at du ville åbne med det spørgsmål. Oh, ja, jo, der sker ... oh, ja, jo ...«

Her bryder studieværten ind:

»Undskyld, jeg afbryder, men da du i fjor meddelte, at du ville ind i Repræsentantskabet for Statens Kunstråd, var det vel for at gøre en forskel, så af alle mennesker må du vel vide, hvad der rører sig netop nu?«

Pia Kjærsgaard rømmer sig:

»Oh, ja, jo, oh, jeg er jo ganske rigtig medlem af Repræsentantskabet for Statens Kunstråd, men har desværre ikke deltaget i nogen af repræsentantskabsmøderne, fordi jeg havde vigtigere politiske opgaver, når der var møde!«

Studieværten:

»Ja, vi har undersøgt sagen nærmere, og det viser sig, at da Repræsentantskabet for Statens Kunstråd havde møde den 24. marts 2010 fra kl. 13.00 til 16.00, var du først en time i Folketingets solarium, hvorpå du havde en halv times kaffepause, inden du tilbragte halvdelen time hos Folketingets stylist. Er det, hvad du kalder vigtigere politiske opgaver?«

Pia Kjærsgaard rømmer sig:

»Ja, bestemt! Som formand for Dansk Folkeparti ved jeg jo aldrig, hvornår tv-stationerne vil have kommentarer, og derfor er jeg jo altid nødt til at være visuelt stand-by, ikke sandt?«

Studieværten:

»Det kan man måske mene, men når du nu har udtalt, at »Lort på et slytetojsglas er ikke kunst«, er det vel en vigtig politisk opgave at deltage i møderne i Repræsentantskabet for Statens Kunstråd?«

Pia Kjærsgaard rømmer sig:

»Altså, nu vil jeg sige, at Pernille Frøhm, Per Clausen og Mogens Jensen heller ikke kom til mødet, og det viser jo bare, at jeg også godt kunne blive væk.«

Studieværten:

»Men du har jo sagt, at du vil forsøge at fremme den folkelige kunst og kultur, og det gør man vel ikke ved at pjække fra møderne?«

Pia Kjærsgaard rømmer sig:

»Jeg må på det bestemte afvise, at der har været tale om pjæk. Jeg pjækker aldrig; blot har jeg haft vigtigere politiske opgaver. Med hensyn til den folkelige kunst og kultur, så har jeg netop foreslået, at Sussi & Leo kommer på finansloven, og at Bjørn Tidmand ...«

Studieværten afbryder:

»Tiden er desværre løbet fra os. De har lyttet til debatprogrammet »Klask til Kulturen« om, hvorfor Pia Kjærsgaard pjækker fra møderne i Repræsentantskabet for Statens Kunstråd. Lyt med i morgen, når vi debatterer Villy Søvn-dal i et holistisk perspektiv.«

